

Hem d'aturar els abusos...

HEM D'ATURAR ELS ABUSOS DE LA GRAN DISTRIBUCIÓ

A Catalunya, el 50% de la superfície comercial i més del 55% del volum de vendes de productes quotidians distribuïts en règim d'autoservei es concentren en només quatre grans grups empresarials: Carrefour, Eroski, Mercadona i Condis. Ho hem sabut aquest abril, quan la Direcció General de Comerç ha publicat el darrer Anuari del sector de la distribució comercial a Catalunya en règim d'autoservei. I no ens ha sorprès, perquè anuals anteriors ja apuntaven una tendència cap a la concentració de la gran distribució. Tampoc ens sorprèn que, tant aquí com arreu, fruit de la gran concentració de la gran distribució, aquesta s'estigui posicionant en una situació d'abús dominant dins de la cadena alimentària i dins el mateix mercat. I els seus abusos apunten cap a totes bandes.

Les grans cadenes escanyen tot el que poden els productors i, alhora, carreguen un excessiu marge comercial, així que el pagès percep uns preus baixos, que contrasten amb el que finalment paguen els consumidors. El consumidor paga les seves compres quan surt dels supermercat i en canvi aquests paguen els productors a cent dies, com a molt aviat. Aquests són dos exemples entre molts altres de l'actitud de la gran distribució, que només es pot frenar amb una llei de comerç que reguli els abusos i exigint a la gran distribució que utilitzi unes bones pràctiques a l'hora de tractar els productors i consumidors.

Les propostes clares i concretes que hauria de contemplar una llei de comerç, les tenim. La llei ha de garantir un correcte etiquetatge dels productes on es pugui identificar clarament el seu origen i qualitat. No pot ser que al consumidor actualment se li faci difícil conèixer l'origen del que compra. Per això, cal fer inspeccions que vetllin per un correcte etiquetatge, i cal acabar amb les pràctiques

fraudulentes de la publicitat enganyosa, perquè no es pot confondre el consumidor amb missatges equívocs als etiquetatges dels envasos. Per exemple, molts productes làctics amb fruites es promocionen donant a conèixer les virtuts de la fruita i la llet, però el contingut relacionat amb la fruita d'aquests productes molts cops es redueix als aromes artificials; és a dir, no contenen fruita, a banda que el seu contingut en llet és molt baix. Per tant, cal prohibir missatges i publicitats que faltin a la veritat.

També cal exigir per llei que el pagament dels nostres productes es faci a 30 dies, com a molt tard, i que, quan es produeix un abús a l'hora d'aplicar els marges comercials, aquest es pugui regular. És a dir, hem d'evitar que, quan hi ha un sector que pateix una crisi de preus greu, la distribució ho aprofiti per escanyar més aquest sector, comprant-li el producte encara més barat del que és habitual, i que després faci pagar car el producte, aplicant-li un excessiu marge comercial. Per tant, s'han d'acotar els marges comercials als productes que pateixen una crisi de mercat, per facilitar-ne el consum.

És clar que, davant la situació d'abús dominant de la gran distribució, els productors i els consumidors hem d'anar plegats. Hem de defensar conjuntament la llei de comerç, i també hem d'exigir que s'aposti pels productes del territori. No pot ser que hi hagi supermercats que als seus prestatges només tenen productes de fora. Tots plegats hem d'arraconar aquests supermercats i defensar un consum de proximitat, més sostenible. Per això, sempre que observem alguna irregularitat als punts de venda (que no es pot identificar l'origen del producte, un producte en mal estat, etcètera), no hem de dubtar a demanar el full de reclamació i deixar-ne constància. Salut i endavant!

Josep Cabré

Responsable d'Economia i Comunicació a la Comissió Permanent d'Unió de Pagesos

Escolteu-la!

alpicat ràdio

107.9

Pregó de la Festa Major 2008

Pregó de la Festa Major 2008, del senyor Joan Loscos i Solé

Alpicat, 21 d'agost de 2008

Il·lustríssim senyor Pau Cabré, alcalde d'Alpicat
Regidores i regidores
Autoritats
Pubilles i hereus
Veïns, amigues i amics

D'ençà de la trucada d'en Pau per proposar-me venir a la Festa Major, vaig passar dos dies desconcertat, i dic dos dies perquè va ser el termini que em va donar per tornar-li contesta.

La primera impressió va ser la de refusar l'oferiment ja que, qui sóc jo per poder anar a Alpicat a fer el pregó de la Festa Gran?

La majoria de les persones que esteu avui aquí no em coneixeu. I els qui m'hagin conegut, amb prou feines se'n puguin recordar, de mi, ja que vaig viure al poble i amb vosaltres solament 7 anys, i d'això ja en fa uns quants...

És cert que la relació amb Alpicat ha estat especial, perquè ha ocupat l'espai que marca la memòria i els anys dels infants. Tot i que jo sóc nascut a Lleida, durant molt de temps em vaig autoanomenar *fill d'Alpicat* perquè era el que sentia dins meu.

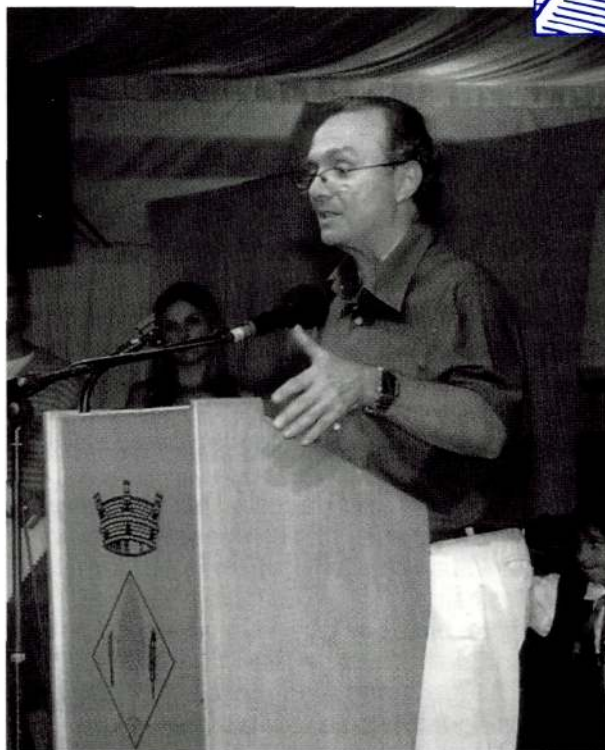
Així doncs l'expressió de qui sóc jo per poder fer el pregó de festa m'ha dut a moltes *cabòries*, i realment crec que solament sóc per a vosaltres el fill de la senyora Tecla, la *Senyoreta*, la mestra de les nenes petites.

Ella ha estat la persona de referència en la meua relació amb el poble i va ser aquest fet el que em va fer decidir finalment acceptar l'oferiment.

Déu n'hi do el fregit que em va posar sobre la taula el Pau, bé, el senyor alcalde. Però de tota manera, aquest oferiment em va obrir el calaix dels records i em varen començar a venir al pensament molts detalls de la meua estada entre vosaltres, i han estat aquets records -barreja d'enyorança i d'alegria- els que m'han fet passar unes setmanes ben especials.

No m'ha estat fàcil, ja que els records que acumula un infant no sempre corresponen a la realitat, perquè la capacitat que es té per exagerar o oblidar les situacions estan en relació a la importància que li puguis donar o a l'impacte que et suposi, i això és ben bé propi de cada persona i, per altra banda, d'aquesta edat.

Jo vaig arribar al poble als 7 anys i al darrere de la mare, que havia obtingut la plaça de mestra després d'un temps d'excedència en què es va dedicar a criar els fills, 5 en total, que vàrem arribar en dos fornades diferents: els 3 grans -el Vicent, el Josep M. i l'Anna Mari- i els 2 petits -jo mateix i la Puri. En aquella època els dos grans estudiaven a fora, i els altres ens vàrem instal·lar

al pis de damunt l'escola: l'escola nova que ara ja és la vella, és clar.

El meu pare anava i venia cada dia de Lleida.

Als nou anys vaig anar a l'institut de Lleida a fer el batxillerat i vaig començar a fer els viatges d'anada i tornada amb ell.

A partir dels 14 anys ens vàrem tornar a instal·lar a Lleida i era la meua mare qui feia els viatges amb l'autobús.

Un cop acabat l'institut va venir l'etapa de la universitat a Barcelona, els estudis de Medicina, les primeres feines també a Barcelona, el casament amb la Joana i, al cap d'uns anys, les oposicions de metge titular -metge de poble-, que m'ha suposat viure en tres llocs diferents: 8 anys a Maçanet de la Selva -on va néixer la nostra filla Roser-, 2 a les Planes d'Hostoles -tots dos pobles són de Girona- i des de fa 15 anys a Agramunt, on exerceixo de metge de capçalera i actualment sóc el director del CAP.

Va ser fa 15 anys, al tornar a viure a Lleida, que se'm va despertar el record del poble i vaig tenir la necessitat de venir a veure'l. Ho vaig fer en silenci diverses vegades, algunes aprofitant les sortides en bicicleta -a la qual sóc molt aficionat-, i més recentment, per visitar un nebot de la Joana -l'Antoni Tolmos, qui amb la seva esposa, la Pili, han decidit instal·lar-se aquí, al carrer del Nord.

Em va costar reconèixer el poble: gran, molt gran. Un cop a les escoles vaig anar fent el circuit de l'església, l'ajuntament, el carrer de la meua primera escola, el camp de futbol.

En una de les visites, vaig voler visitar el pis on havíem viscut, on tenia els records de 7 anys de la

meva infantesa, però no va ser possible. Amb els ulls tancats vaig fruit dels records agradables que em venien a la memòria: la mare a l'hora de l'esmorzar, tots asseguts a la taula amb el plat de sopes de pa amb ou de cada dia, les notícies de la ràdio -la Nacional d'Espanya, és clar-, el pare netejant l'estufa de pinyola del menjador, la terrassa plena de geranis ufanosos (sobretot els de la senyoreta Inés, ho recordeu?: "Si els vols tenir així, els has d'abonar amb femta de cavall", ens deia). Això mateix s'ha fet un tip de sentir-m'ho la Joana, però crec que els geranis d'ara no són com els d'abans...

El pati el recordo immens. Jugàvem a qualsevol hora que tinguéssim lliure. Fèiem unes regateres pel terra per fer-hi passar les boles de vidre i aconseguir resseguir el canalet sense sortir-ne o, si més no, que tornessin a entrar, perquè així les podies fer saltar per sobre...

Amb les pales planes de fusta i el tros de branca amb les puntes en punxa ens passàvem estones jugant a veure qui l'enviava més lluny i apa, a contar les pales...

La primera bicicleta que vaig tenir era petita i aprofitada dels meus germans, però la segona -per això que duri anys-, m'anava gran i la portàvem igualment passant la cama per dins el quadre. Per sort o per desgràcia, no teníem tantes possibilitats de gaudir de les distraccions de les quals poden fruit la canalla d'ara. Qui sap, pot ser ha estat una sort.

Recordo les entrades a l'aula tots en fila al davant de les escales amb la bata corresponent, i a l'hora tothom a dins. A la classe de la meva mare havia tres files de taules distribuïdes segons les edats de les nenes. A la pissarra, els deures de cada grup i ma mare anant de taula en taula.

Tots els abrics amb la bossa de l'esmorzar penjats al final de la classe.

Encara conservo a casa meva les figuretes del pessebre que feien al final de la classe, i que l'hem fet servir molts anys amb la nostra filla, figures que ma mare anava engruixint cada any a les parades de Barcelona.

A l'hora del pati, el got de llet en pols que els americans ens feien arribar a canvi de vés a saber què...

La primera classe on vaig anar a l'arribar al poble, era en uns baixos al carrer de l'ajuntament, amb unes escales llargues per baixar, i el meu primer mestre va ser el senyor Domènec.

Per als qui mai heu canviat de poble, i sempre heu estat rodejats de la seguretat que dóna un entorn conegut, us pot costar entendre la sensació que té un nen que arriba a una escola nova, amb nens que no coneix i amb un mestre desconegut i que a més a més... és el fill de la nova mestra.

Ja es cuidava de recordar-m'ho ella, ja: "Sobretot porta't bé i treballa, a veure què en diran..."

Aquesta sensació m'ha acompanyat tota la vida. El fet de canviar d'escola ha estat ja de gran semblant al fet de canviar de poble: conèixer nova gent pot tenir el seu al·licient però sempre genera

neguit i inseguretat, donada la possibilitat que et vagi malament o no sigui el que esperes.

De ben segur que l'experiència de viure aquí al poble va ser un factor fonamental en la decisió d'orientar la meva vida professional a l'àmbit rural. Es fa difícil oblidar el contacte, les facilitats de relació, la proximitat familiar, fet que la gran ciutat en general ho dificulta.

Fer de metge de poble és una forma molt més propera de conviure amb les persones. No tan sols donar-los les atencions professionals sinó que també et permet involucrar-te en les activitats d'entitats i associacions, com en el meu cas, de president del Club Ciclista d'Agramunt.

Els nens parlaven del turó on la guerra havia deixat empremta, asseguraven que hi havien trobat bales, algun casc i restes d'eines o coses relacionades amb els esdeveniments que van passar. La mare em deia: "No hi has de fer res, vés a saber el que hi pots trobar". Alguna bomba, pensava jo... Com sigui que qualsevol cosa prohibida crida l'atenció, hi vaig anar una sola vegada sense tenir-les totes i de trobar quelcom, res de res, però va durar uns dies que solament el pensament d'aquells fets em varen neguitejar molt.

Algú recorda les excursions cap a la Cerdera amb l'entrepà i la cantimplora de plàstic, sortint pel camí del costat del camp de futbol?

Poc a poc, l'edat més infantil de jocs i rialles va anar deixant pas a les obligacions dels estudiants i l'inici de l'institut va ser un moment especial. Amb 9 anys i un altre canvi d'escola, essent dels més petits i sense la relació paternal dels teus mestres, es marca una nova etapa. Has de començar a demostrar que pots fer-ho, que vals per l'estudi, que tens clar que has de marcar-te un futur, que els exàmens no són d'anar per casa, que poses nota i apreten de debò. Aquest primer any d'institut va ser difícil i aquí també se'm fa present el suport i l'ajut d'ella. A la nit, mort de son, a la taula del menjador, ella -que també havia treballat tot el dia, havia fet el dinar, cuidat la casa i rentat la roba- m'ajudava a estudiar i que no m'adormís. De ben segur que com qualsevol de les mares o pares dels meus amics.

"Treballeu força que més endavant ho agraireu", ens deia el senyor Verdú al repàs, tot i que s'ajudava amb una canya trencada que la feia petar per fer soroll... i alguna plantofada.

Els meus amics, el Mateu Cabré i el Josep Verdú, des de petits estudiant junts a l'escola, després a l'institut de Lleida i a Barcelona a la facultat de Medicina, han estat les persones que més enllà de la relació d'amistat i tanmateix de professió, m'han recordat sempre la relació amb el poble i m'han mantingut viu, sense voler, aquest vincle.

Malauradament no puc tenir cap record de la Festa Gran. A les vacances fèiem canvi de poble, anàvem tot l'estiu a Sant Llorenç de Morunys. Com sigui que l'escola estava tancada, nosaltres ens fèiem fonedissos i muntàvem la parada a la muntanya.